

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Zorou Šmolkovou ve věci

žalobce: **O. D. S.**
bytem X,
zastoupen opatrovnící L. K.
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2021, č. j. MPSV-2021/53542-923, o nepřiznání příspěvku na péči,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 24. 3. 2021, č. j. MPSV-2021/53542-923 **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobní body.

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 19. 5. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2021, č. j. MPSV-2021/53542-92 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky ze dne 25. 3. 2020, snižující mu příspěvek na péči z 19 200

Kč na 12 800 Kč měsíčně z důvodu, že podle § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“) je považován za osobu závislou na pomoci fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost).

2. Žalobce podle svého přesvědčení nezvládá všechny základní životní potřeby, což je způsobeno kombinací slepoty a autismu, v důsledku čeho má žalobce svůj svět a nelze jej naučit ani přinutit činit úkony, které sám nechce. Oboustranná slepota spolu autismem způsobují žalobci vážná omezení v každodenním životě, postižení je neměnné a bez celodenní péče matky nebo jiné dospělé osoby není žalobce schopen fungovat jako řádný občan. Posudková komise nevyhodnotila řádně zdravotní stav žalobce s ohledem na jeho kombinované postižení a nevyhodnotila řádně nezvládnutí úkonů žalobcem v souladu se zákonem o sociálních službách.

Stanovisko žalovaného.

3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí; zopakoval přitom svou argumentaci z napadeného rozhodnutí.

Posouzení krajským soudem.

4. Krajský soud poté co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí žalobkyni, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

A. Zjištění ze správního spisu.

5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce pobíral příspěvek na péči, naposledy ve výši 12 000 Kč od 1. 5. 2012 na základě rozhodnutí Úřadu práce z 13. 5. 2013, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřeboval každodenní pomoc nebo dohled při více než 8 základních životních potřebách započítávaných pro osobu do 18 let věku, posuzovaných podle § 9 zákona o sociálních službách, a byl považován proto za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV. úplná závislost.
6. Dne 24. 9. 2019 zahájil Úřad práce ve věci příspěvku na péči žalobce správní řízení z důvodu konce platnosti posudku o zdravotním stavu.
7. Dne 15. 10. 2019 proběhlo u žalobce sociální šetření se mj. se zjištěním, že žalobce není schopen pohybovat se mimo byt, chůzi do a ze schodů zvládá, pokud se přidružuje zábradlí a z druhé strany jej přidržuje a navádí jiná osoba, nedokáže manipulovat vchodovými dveřmi. Na toaletu dojde sám, očistu není schopen provést.
8. Dne 8. 12. 2019 byl zpracován posudek posudkovou lékařkou OSSZ se závěrem, že žalobce je osobou považovanou za závislou na pomoci jiné osoby ve stupni III. (těžká závislost), když nezvládá 7 základních životních potřeb. Žalobce s posudkem nesouhlasil a kromě dalších důkazů předložil též novou lékařskou zprávu. Přezkoumání lékařského posudku dne 16. 1. 2020 ke změně posudkového závěru nevedlo, a proto dne 25. 3. 2020 rozhodl tak, že žalobce je osobou závislou na pomoci jiné osoby ve stupni III. (těžká závislost) ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách, což vedlo ke snížení příspěvku na péči od dubna 2020.
9. V rámci odvolacího řízení nechal žalovaný zpracovat posudek posudkovou komisí MPSV Brno, která dne 28. 7. 2020 dospěla ke shodnému závěru jako posudkový lékař

OSSZ, totiž že žalobce je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV, podle § 8 odst. 2 písm. c) zákona o sociálních službách, když z jako zvládnuté byly hodnoceny pouze životní potřeby mobilita a výkon fyziologické potřeby. Vzhledem k předloženým lékařským závěrům žalovaný požádal o doplnění posudku k námitkám ohledně nezvládnání základních životních potřeb mobilita a výkon fyziologické potřeby. Dne 15. 9. 2020 posudková komise v doplňkovém posudkovém závěru setrvala na svých původních stanoviscích.

10. Vzhledem k žalobcem předloženému lékařskému stanovisku žalovaný nechal zpracovat srovnávací posudek posudkovou komisí MPSV Ostrava, která dne 13. 1. 2021 dospěla rovněž k závěru, že žalobce zvládá životní potřeby mobilita a výkon fyziologické potřeby, při jeho doplnění dne 10. 2. 2021 ke změně posudkového závěru nedošlo.
11. Následně žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

B. Posouzení žalobních bodů.

12. V první řadě krajský soud považuje za vhodné shrnout relevantní právní úpravu podmínek poskytnutí příspěvku na péči ve smyslu zákona o sociálních službách a jeho prováděcích předpisů, a to ve znění platném a účinném k datu rozhodování správního orgánu. Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách platí, že *příspěvek na péči (dále jen příspěvek) se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby*. Žalobce je osobou starší 18 let věku, a proto podléhá definici závislé osoby podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách, která upravuje stupeň závislosti na zvládnání základních životních potřeb; co znamená schopnost osoby zvládat základní životní potřebu je definováno v § 1 a 2a vyhlášky č. 505/2010 Sb., (dále jen „prováděcí vyhláška“), která v příloze č. 1 základní životní potřeby vymezuje formou tzv. životních aktivit. Podle § 8 odst. 2 písmene c) zákona o sociálních službách se za stav těžké závislosti (stupeň III.) jedná, pokud *není osoba schopna zvládat sedm nebo osm základní životní potřeby*, podle písmene d) se za stav úplné závislosti (stupeň IV.) jedná, pokud *není osoba schopna zvládat devět nebo deset základní životní potřeby*. Základní životní potřeby jsou upraveny v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách a jsou jimi a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.
13. Z judikatury Nejvyššího správního soudu i správních soudů vyplývá konstantně zastávaný názor, že posouzení stupně závislosti pro účely rozhodování o příspěvku na péči musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, kterými jsou nález vydaný poskytovatelem zdravotních služeb, výsledek sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, výsledek funkčního vyšetření a výsledek vyšetření posuzujícího lékaře; v rámci odvolacího řízení je tímto vyšetřením posudek posudkové komise MPSV podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009 č. j. 4 Ads 57/2009-53). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dále dovodil, že v řízení o nároku na příspěvek na péči je povinností odvolacího správního orgánu požádat posudkovou komisi o doplnění posudku, *„pokud by posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama*

provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25). Posouzení zdravotního stavu je přitom vždy věcí odborně medicínskou, k níž nemají soudy potřebné odborné znalosti, a proto vychází z vyjádření subjektů, které tyto znalosti mají. Z tohoto důvodu soudy kladou při hodnocení posudku zvýšený důraz na jejich jednoznačnost, úplnost a přesvědčivost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013 č. j. 3 Ads 24/2013-34). Pokud by z podkladů lékařského posudku vyplývalo, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby by přesto takovou základní životní potřebu považovaly za zvládanou, bylo by jejich povinností tento svůj závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014 č. j. 3 Ads 50/2013-32).

14. Žalobce namítá neúplnost a rozpornost posudku posudkové komise co se týče základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby a mobility.
15. K zvládnutí zvládání životní potřeby výkon fyziologické potřeby krajský soud ověřil, že první posudek posudkové komise MPSV Brno z 28. 7. 2020 se k důvodům, pro které tuto životní potřebu považuje za zvládnutou, nevyjádřil vůbec, s výjimkou zcela obecné formulace, že pro nezvládání aktivit, které nejsou označené v přiložené tabulce, neshledala komise medicínské důvody. Ve vyžádaném doplnění dne 15. 9. 2020 posudková komise uvedla, že *„ZŽP výkon fyziologické potřeby je posuzovaný schopen zvládnout i při slepotě a lehké mentální retardaci. Uvedené aktivity jsou i přes uvedené handicap naučitelné. Lze akceptovat v některých případech nutnost lehčí dopomoci, ovšem ZŽP se nezvladatelnou považuje, pokud osoba potřebu nezvládá zcela anebo je její výkon narušen těžkým způsobem. Uvedené nelze u posuzovaného prokázat a ani důvodně dovozovat. Je třeba připomenout, že ZŽP se hodnotí ve známém prostředí, ve kterém se posuzovaný obvykle vyskytuje, nikoliv v neznámém cizím prostředí“*. Posudek posudkové komise MPSV Ostrava z 10. 2. 2021 se k namítané životní potřebě rovněž explicitně nevyjadřuje vůbec, s výjimkou této formulace: *„potřeba očisty je hodnocena v nezvládané základní životní potřebě tělesná hygiena. Není těžké duševní onemocnění spojené se sociální dezintegrací, není inkontinentní s potřebou absorpčních pomůcek, není nutné cévkování ani ošetřování stomií, nemá anatomickou funkční ztrátu úchopové schopnosti rukou, není osoba odkázaná na invalidní vozík“*. V doplnění pak komise uvedla: *„pokud ji nezvládá, je to nejspíše důsledek neprávniho výchovného vedení. Uváděná zácpa je hodnocena v nezvládané životní potřebě péče o zdraví, kdy sám není plnohodnotně schopen rozpoznat zdravotní problém. Pro očistu po stolici není zdravotní důvod, nejedná se o těžké duševní onemocnění spojené se sociální dezintegrací, není inkontinentní s potřebou absorpčních pomůcek, není nutné cévkování ani ošetřování stomií, nemá anatomickou funkční ztrátu úchopové schopnosti rukou“*.
16. Již z uvedené citace vyplývá, že obě posudkové komise v posudcích rezignovaly jak na odborně medicínské posouzení, tak na respekt k zákonné a podzákonné úpravě posuzování závislosti osoby na pomoc jiné fyzické osoby, jak vyplývá ze zákona o sociálních službách a prováděcí vyhlášky.
17. Podle § 1 odst. 1 prováděcí vyhlášky se schopnost zvládat životní potřebu hodnotí podle v příloze 1 vymezených aktivit. Podle odstavce třetího téhož ustanovení se hodnotí nejen podle tělesné struktury, ale též podle tělesných funkcí duševních a mentálních. Podle odstavce čtvrtého téhož ustanovení se životní potřeba považuje za nezvládnutou,

pokud ji ani za využití facilitátorů nelze zvládnout v přijatelném standardu, čímž se rozumí kvalita a způsob, který je běžný a obvyklý a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.

18. Základní životní potřeba výkon fyziologické potřeby, je podle přílohy č. 1 písm. g) prováděcí vyhlášky vymezena jako zvládnutá, je-li „osoba schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky“.
19. Konstatování posudkové komise, že provedení očisty po výkonu fyziologické potřeby je posouzeno v rámci zvládnutí základní životní potřeby tělesná hygiena je s výslovným zněním prováděcí vyhlášky v rozporu a již z tohoto důvodu je tento posudek nepoužitelný pro závěr o zvládnutí či nezvládnutí této životní potřeby žalobcem; vzhledem k absenci jakéhokoliv relevantního odůvodnění zbývajících posudků již z tohoto důvodu nemá napadené rozhodnutí oporu v provedeném dokazování.
20. Dále není vysvětleno, proč je nadměrné zadržování moči a stolice, které podle v posudku citované zprávy odborného lékaře vede ke zdravotním komplikacím a zácpě, řazeno k zvládání základní životní potřeby péče o zdraví, když tato je prováděcí vyhláškou definována takto: *osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc*. Samotná zácpa a její léčba je podřaditelná pod aktivitu *rozpoznat zdravotní problém*, jak posudková komise uvádí, zde však je odborným lékařem konstatováno, že se žalobce nevyprazdňuje včas, což teprve vede k zmíněné zácpě, a posuzováno je právě to, že žalobce není schopen se včas vyprázdnit, nikoliv zácpa. K tomu však posudková komise mlčí a neposkytuje podložený medicínský závěr, zda žalobci kombinace jeho postižení ovlivňuje duševní a mentálního funkce tak, aby byl schopen se včas vyprázdnit a zda je tedy tato aktivita zvládnuta. I tento deficit posudku vede vzhledem k absenci jakéhokoliv relevantního odůvodnění zbývajících posudků k tomu, že napadené rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování.
21. Posudkové komise nezohlednily, a pokud zohlednily, nijak to v posudcích nevyjádřily, závěry odborných lékařů, a to nejen žalobcem v průběhu správního řízení předloženými, ale i závěry v posudcích citované. Dle MUDr. M., pediatrie, Vratimov, z 2. 11. 2020, „je nutné utřít po WC, připomínat dojit na WC, jinak riziko, že si sám nevzpomene a moč zadržuje déle, než je třeba, pak hrozí poškození zdraví, nebo navíc trpí zácpou (...) osobnost nezralá s autistickými úzkostnými závislými rysy, nízká frustrační tolerance, lehká mentální retardace s poruchami chování, terén poruchy aktivity a pozornosti vzhledem k mentální retardaci, poruše autistického spektra schopnost učit se návykům velmi omezená, navíc efekt udržet naučené většinou přechodný“. Dle MUDr. B., psychosomatická ambulance s.r.o. je žalobce „odkázán zcela na celodenní péči a pomoc druhé osoby ve všech oblastech běžného denního života. Funkční potenciál těžce narušen. Neschopen samostatně vykonávat žádnou práci, neschopen sám se o sebe starat, plná závislost na druhých osobách(...)“. Podle lékařské zprávy dětské klinické a klinické psychologky Mgr. K. z 31. 7. – 27. 8. 2019 „defekt je sociální porozumění situací, neschopen řešit základní situace (...) porucha autistického spektra středně funkční, významné tíže, spolu se smyslovým hendikepem vážně omezují funkčnosti pacienta (...) základní porucha komunikace a orientace při poruše autistického spektra jako jádrový problém. Nutná pomoc a dohled ve většině oblastí života – neschopen obstarat domácnost, nutná asistence při oblékání – kontext a

počasí nepřizpůsobí, v jídle – nedotkne se, nenají, nepřipraví, hygieně (umývání), fyziologické potřebě (nezvládne očistu po stolici), nutná korekce volného času a léčebného režimu, překračuje své hranice“. MUDr. F. z 6. 3. 2019: „*od r. 2016 se nepomočuje, zadek mu ošetří mamka, když jde v noci na záchod, mamku nebudí, pak je všechno špinavé, protože se neumí otřít tak dobře, pomoc matky při hygieně, trpí zácpou, nutná pomoc při umytí po vykonání stolice*“.

22. Krajský soud postrádá jakékoliv medicínské vysvětlení, proč podle názoru posudkových komisí v rozporu s výslovným sdělením uvedených odborných lékařů mají za to, že žalobcovo zdravotní postižení fyzické a dušení, jejichž kombinaci považují odborné lékaři za determinující pro schopnost žalobce zvládat použít včas WC a provést očistu, nijak zvládnutí těchto aktivit nebrání. V posudcích zcela chybí komplexní pohled na žalobcovo postižení, když prosté konstatování, že žalobce není upoután na vozík a nemá vymizeny úchopové schopnosti, neříká vůbec nic; konečně nic takového žalobce ani netvrdí. Závěr posudkové komise, že neschopnost žalobce provést očistu je v důsledku chybného výchovného vedení pak nijak nereflektuje odborný závěr, že v důsledku psychického postižení je žalobcova schopnost se učit je snižena a schopnost udržet naučené rovněž. Nezvládá – li žalobce v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, bez pomoci jiné osoby provedení očisty po stolici, pak je závěr posudkových komisí o zvládnutí základní životní potřeby výkonu fyziologické potřeby v rozporu s § 2a prováděcí vyhlášky a napadené rozhodnutí nemá ohledně této základní životní potřeby oporu ve spise.
23. Co se týče namítané životní potřeby mobility, která je prováděcí vyhláškou vymezena takto: *za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat a měnit polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je*, krajský soud konstatuje že i v toto případě trpí oba posudky stejnými deficity, jako u životní potřeby výkon fyziologické potřeby. I v tomto případě posudkové komise rezignovaly na komplexní medicínské posouzení zdravotního stavu žalobce, když se zaměřily pouze na to – při mírném zjednodušení - zda žalobce má funkční končetiny. Odborně medicínský závěr, zda žalobce je schopen tyto své funkční končetiny používat, v posudcích zcela chybí, ačkoliv právě kombinace tělesného a duševního postižení je podle odborných lékařských závěrů pro neschopnost žalobce je používat stěžejní. V posudku PK Brno z 28. 7. 2020 je i v tomto případě zvládnutí této životní potřeby odůvodněno shora citovanou obecnou formulací, která se konkrétnímu posouzení nijak nevěnuje. V doplnění pak posudková komise konstatuje, že u zvládání této životní potřeby je možno přihlédnout pouze postižení fyzickému, aniž by tento svůj závěr jakkoliv odůvodnila, když pouze obecně odkazuje na „*výklad právních předpisů*“; z žádného ustanovení zákona o sociálních službách ani prováděcí vyhlášky však takové omezení nevyplývá. Posudek PK Ostrava konstatuje, že u žalobce „*není přítomno fyzické postižení, je mobilní samostatně, změny poloh zvládá, otočí se, posadí, postaví*“. V posudku však chybí odpověď na námitku žalobce, že z důvodu svého psychického postižení není schopen používat hůl ani vodícího psa, není schopen vyjít bez pomoci do schodů a otevřít dveře. Témuž odpovídá i sociální šetření Námitkami a sociálním šetřením je tak sporováno zvládnutí bez pomoci třetí osoby *pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu*

alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře a chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů. Krajskému soud není jasné, jak se slepý žalobce bez holi a psa může pohybovat krok za krokem v nerovném terénu alespoň 200m nebo jak může užít bezbarierový dopravní prostředek. K neschopnosti otevřít dveře se posudková komise nevyjadřuje vůbec, naopak se vyjadřuje k nesporné schopnosti žalobce otočit se, posadit a vstát. Závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí o zvládnutí základní životní potřeby mobility tak s ohledem na neúplnost posudků nemá oporu ve spise.

24. Uzavřel-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že posudky PK MPSV Brno a Ostrava a jejich doplnění byly zpracovány ve vztahu ke všem námitkám v odvolání, žalovaný je považuje za úplné a přesvědčivé, z čeho vycházely a jak podklady a jí samotnou zjištěnou skutečnost hodnotily, jeho závěr nemá oporu ve spise, protože posudky těmto požadavkům nedostály. Nadto jsou posudky v rozporu s provedeným sociálním šetřením. Ačkoliv se žalovaný pokusil požadovaným doplněním posudků jejich přesvědčivost zvýšit, nutno konstatovat, že tato snaha se minula cílem.
25. Krajský soud opakuje, že vyplývá z citované zákonné úpravy i konstantní judikatury správních soudů, pokud posuzovaná osoba nezvládne aspoň jeden úkon tvořící obsah dané základní životní potřeby, celá základní životní potřeba musí být hodnocena jako nezvládnutá. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku (§ 9 odst. 4, 5 zákona o sociálních službách).
26. Povaha zdravotních obtíží žalobce vyžaduje komplexní pohled na jeho zdravotní stav a z toho vyplývající schopnost realizovat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti. Součástí takového komplexního pohledu je popis zdravotního stavu stěžovatele, který zahrnuje také příčinu a vývoj jeho onemocnění, a dále zhodnocení prostředí, ve kterém je péče stěžovateli poskytována, zejména posouzení dopadů všech postižení žalobce (slepoty a postižení autismem a lehkou mentální retardací, nejen lehkou mentální retardací, jak je v posudcích většinou uváděno) na jeho schopnost zvládat namítané aktivity a tím základní životní potřeby. Soud si je vědom obtížnosti spojených s tímto zjišťováním s ohledem na postoje posudkových komisí a ochotu se vypořádat jak s žalobcovými námitkami, tak s platnou právní úpravou, je však úlohu žalovaného, aby zajistil dostatečné vyšetření zdravotního stavu žalobce za pomoci metod objektivizujících jeho schopnosti samostatně jednat v oblastech základních životních potřeb, jak je definuje provádějící vyhláška.
27. Krajský soud konstatuje, že hodnocení posudkové komise není dostatečně úplné a přesvědčivé, proto pro závěr žalovaného o tom, že žalobce nezvládá toliko osm životních potřeb a nesplňuje tak podmínky § 8 odst. 2 písm. d) zákona o sociálních službách pro čtvrtý stupeň závislosti na péči jiné osoby, nemá podklad ve spise, jak je

podrobně rozebráno výše. Z tohoto důvodu krajský soud postupem podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém doplní dokazování k vytýkaným vadám ve vztahu k posouzení zvládnutí základní životní potřeby mobilita a výkon fyziologické potřeby.

C. Náklady řízení.

28. V řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Podle obsahu spisu mu však žádné náklady řízení nevznikly a soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 19. listopadu 2021

JUDr. Zora Šmolková
samosoudkyně